

CUVÂNTUL NOU

TRIBUNĂ INDEPENDENTĂ DE LUPĂ ȘI INFORMAȚIE NAȚIONALISTĂ

DIRECTOR: VALERIU CĂRDU

Căpitanul

Este o piatră de hoar; o graniță. Sabie întinsă între două lumi.

Una veche, pe care o înfrântă cu bărbație, distrugând-o alta nouă, pe care o creiază, îi da viață, o cheamă la lumină.

Figura lui, în cuprinsul mișcării naționale, dela război I-coace, apare ca o linie de foc, în jurul căreia se rotește toate evenimentele mari. El a fost conducătorul și animato ul.

Totdeauna pe poziția cea mai înaintată a frontului de luptă, plin de creații și hotărâre, niciodată șovăclnic sau jugind de răspundere.

Viața lui se îmbina cu iușta și cu mișcarea naționalistă, înfrântă încut nu rămăna nimic din ea, confundându-se total într-o cantină și mare acțiune în slujba intereselor naționale.

Predestinat la jertfe, a trăit intens și ștucinat.

Existența sa a fost plină de jertfe și bătălii de primădă. — A atins culmi cum rar s-a fost dat cădea să dorască și a coborât adăncuri; din cari

numai puterea lui Dumnezeu în care crede așa de tare, l-a scapat.

A cunoscut perspectiva muncii silnice pe viață și măreția solidarității neamului românesc, cu faptele lui.

I-au ros sănătatea asprele zile de închisoare și l-au dat fior de viață elipei mari, când îl înconjurau zeci de mii de oameni.

A mers de mână cu vremea, — primind cu zâmbetul pe buze și batjocurile și laudele.

Iubitor al luptei, viteșii și a închinat tot roștii.

S'a dat tot mișcării, dar el n'a cerut nimic.

El dorea dușmanii răpus și el tot mai tare s'a înălțat.

CAPITANUL!

Gând. Hoțărâre. Vitejie. Acțiune. Viață. Pe el îl iubim. Pe el îl ascultăm. Lui îi stăm la ordin.

El este nădejdea noastră de azi și a României, a României de mâine.

Prin el suntem tari. Prin el suntem tejuși.

Prin el vom birui.

ION BANEA

Un neam întreg, înghițit,
A plîns prea mult în lacrima
Și-a stat închisă, blestemat,
Întârziata primăvară.

Sau dus și cîntece și doinele
Bătute'n cripta vremii de pă-

Și braț de fier, — să le deslege,
N'a sguduit palate feroace.

Cerșia un moț pe drum de țară,
Oșanul își pîngea furala către,
Acuțul neamului îl cîntărua,
Străni cu mină de piatră.

Cînd plugurile toate au ruginit,
Un chip crescut în joc dogori-

Pornind — granit — din vremi
Cuvînt inseris pe alte piele-

O nouă lege va porni în țare,
Să sfarme legi nedrepte și că-

Deștelenind odihne seculare,
Ca sîngele lui Sterie Cîmne
Și vor veni toți legionarii morți,
Cu Virgil Teodorescu, Sfîntele
Crescute'n stei de fulger, Căpi-

Un fir pe care alții deslis-

Stegari cu visul înălțat spre
Iși vor slăvi Legiunea lor și
În zări de foc și sărbătoare,
Va scrie lege nouă buzduganul.

Și visele 'ngropate sub ploaie,
Vor tresuri de dîncolo de moar-

Că țara noastră verde e a-
De biruință vremea nu ne mai

Neînfrînt și neinvins, statuar și magnific, se ridică în
fața vremii și a istoriei. Nu-l pot doborî uneltirile dușmane
nică trădările.

Loviturile, orideunde ar veni, ele, nu-l pot clinti dela po-

stul lui de strajă. Pentru că el nu mai trăiește pentru el. Că
pentru neam și pentru nație, pentru gloria țării și pentru
fericirea poporului. Fărăcei neamului l-au judecat și au cle-

verit pe șeama lui. Iuda l-a vîndut pentru arginții sună-

tori.

Dar el a rămas pe loc — stîncă — să înfrunte urgiu

furtunii deslanțuite în largul oceanului de patim.

Cărmitor de vreme și de oameni, a privit, senin, spre

limanul biruinții. Tot ce-a spus el, a spus «cu siguranța acu-

lui de busolă».

Acți care l-au prigunit au tăcut în fața puterii lui de

granit. Acți care nu l-am înțeles ne-am închinat în fața lui

și credem în stărua victoriei.

Va veni o vreme când apele răsvrătite de furtuna pri-

goanei se vor potoli și farișei vor tăcea.

Iuda se va spânzura, urmărit de viziunea trădării.

Și-atunci, peste creme și peste oameni, va crește dîr-

furtunatic și fulgerător, împărșind dreptatea și începînd ju-

decata, stăpîn peste hotarele istoriei și deschi-zitor de dru-

muri glorioase, el, cel hălit și neînțeles azi, el, cel trădat
și batjocorit: Căpitanul!

Nici ceiașă s'a scris aci, Căpitan, «nu ca fi niciodată
desmintat»

Și-a stat închisă, blestemat,
Întârziata primăvară.

Sau dus și cîntece și doinele
Bătute'n cripta vremii de pă-

Și braț de fier, — să le deslege,
N'a sguduit palate feroace.

Cerșia un moț pe drum de țară,
Oșanul își pîngea furala către,
Acuțul neamului îl cîntărua,
Străni cu mină de piatră.

Cînd plugurile toate au ruginit,
Un chip crescut în joc dogori-

Pornind — granit — din vremi
Cuvînt inseris pe alte piele-

O nouă lege va porni în țare,
Să sfarme legi nedrepte și că-

Deștelenind odihne seculare,
Ca sîngele lui Sterie Cîmne
Și vor veni toți legionarii morți,
Cu Virgil Teodorescu, Sfîntele
Crescute'n stei de fulger, Căpi-

Un fir pe care alții deslis-

Stegari cu visul înălțat spre
Iși vor slăvi Legiunea lor și
În zări de foc și sărbătoare,
Va scrie lege nouă buzduganul.

Și visele 'ngropate sub ploaie,
Vor tresuri de dîncolo de moar-

Că țara noastră verde e a-
De biruință vremea nu ne mai

Valeriu Cărdu

Noi și evreii

(Obiectivă punere la punct)

de Dan Rădulescu, prof. univ.

În repetate rânduri a să prezintă atitudinea noastră față de celelalte naționalități de pe care primim pământului românesc; înțelegem că e natural și normal să se simtă apartenență naționalității lor și să păstreze și să și desvolte caracterul lor etnic, să străfingă și să urască pe cei de-un sânge cu ei. În măsura în care nu se vor ridica cu dignitate împotriva statului și națiunii noastre, ținta noastră este de a realiza o conciliere cu noi prietenească și armonioasă. Mai mult încă, în lupta noastră de regenerare morală a întregii țări și de reînviere a țărilor — fără care o viață socială fericită și armonioasă nu e cu putință, — noi nu reținem să vedem luptă înaltă alături cu noi, pentru un ideal comun de stabilire a suveranității naționale, ca și a suveranității naționale lor.

Față de orice naționalitate atitudinea noastră este aceeași, numai față de evrei nu!

Și aceasta nu din nră de rașă din parte-ne, nici din motive religioase. Nu în noi și din noi există această discriminare, ei exclusiv în ei, într-o situație creată de ei într-o stare de spirit a lor, în natura și caracterul primordios și nimicitor pentru alții a naționalismului evreiesc.

Nu era oarbă și șovină ci dreptul sfânt al apărării ne impune această linie de conduită, această atitudine. Împotriva categoriei al conserării noastre e cel care ne-o impune și nouă și altor națiuni!

Să examinăm obiectiv și fără patimă intrucât această atitudine se impune, e logică și justificată.

Înainte de toate, „sunt evreii naționalisti? Și (cei care mai grav), sunt ei, când poi, dușmănoși și șovini până la hulișgonism, până la barbarie?”

Că evreii se simt, pe de-asa-pra oricărui granițe și convingeri, o națiune, unitară prin rasă și religie o dovedesc toate faptele: evreii se înconșoră de evrei, ajută pe evrei încrezând în fauorul evreului, cu precădere față de orice altă naționalitate; ca, peste țări și mării, formează asociații pentru spiritul și ridicarea evreilor din orice state, alta o serie de constatări absolut generale care li dovedesc — dacă nu era necoeie, — existența unui intens naționalism evreiesc. Și de existența acestui sentiment natural nu noi le-am putea face un cap de acuzare. Constatăm numai faptul evident, fără o le face din aceasta, noi lor, o crimă.

Și acum, o constatare tot atât de generală și evidentă ca cea mai de sus, în toată-șuana și în orice țară, evreii s-au ridicat contra naționalismului altora și au luptat contra lui cu toate armele fătige ori ascunse.

Nu este aceasta un adevăr evident?

Nu este și această constatare justă și general valabilă?

La noi lucrul este evident; numim evreii dela noi, dar și cei de „paște granițele noastre, deprețuim și sunt dușmani de moarte ai naționalismului românesc. Dar la noi, cași în Germania, s-ar putea invoca argumentul că naționalismul nostru și naționalismul german au și un caracter antisemit. Nu mai spunem că de justificat e și că sunt de vinovați toamii și de escorbareza anti-semitismului.

Dar cazul Italie e tipic: în Italia, naționalismul n-a avut nici un moment ero-o urmă de caracter antisemit. Nicl azi chiar.

Cine au fost dușmanii de prima oră, dușmanii din toate țările, culomnarii în toate limbile și din toate preșele ai naționalismului italian? Evreii toți, dela țării engleze înainte împrejur până la ultimii pară cu mine creșcăsc din presa noastră jidovă, căsă jidovă.

Așa dar orice mișcare de ridicare și de consolidare a oricarei alte naționalități, deșteaptă o reacțiune dușmănoasă a tuturor evreilor depe tot globul, chiar când nu e sub nici o formă îndreptată împotriva lor, chiar când îi pune în absoluta egalitate — cocuce, de fapt, echivalază cu un tratament de favoare — față de toate celelalte minorități cum a fost de altfel cazul Italiei.

În consecință, evreii, care au cel mai dezvoltat sentiment național, sunt dușmanii ireductibili ai oricărui naționalism, la oricare altă popoare.

Altă ar fi destul ca să explice discriminarea principiață din tre evrei și alte minorități. Dar să mai examinăm și alte caractere și alte linii de acțiune absolut generale ale evreimii, care împun, ca o condiție de viață, această discriminare, a evreilor separate absolut a celorlalte de toate celelalte minorități.

Nu numai că naționalismul lor este de esență mistică religioasă, deci cu deosebire intens și eficace, dar toamii, în această educație religioasă de mistică naționalistă jidovească, găsim, absolut generalizat, caracterul de ura și tendința de ingenuchiare și de distrugere a tuturor celorlalte neamuri. Mesianismul jidovec nu e o mincună și nu poate fi nici-măcar renegat ca aporși precum s-a încercat să se facă cu „Protocoloalele Sionului”. E o constatare recunoscută și de evrei.

Existența acestui mesianism agresiv de stăpânire materială și spirituală a lumii, e o realitate pe care nu o poate contesta nimeni. Iar că ura e sădită în sufletul fiecărui dreptcredincios împotriva „goimului”, o dovedesc înșăturările rabiniilor și atatea date indiscuțabile pe cari le știm cu toții. Se știe de

GENERAȚIA TÂNĂRĂ ȘI CREDINȚA EI

Înainte de a vorbi despre generația tânără, să încercăm a hotărâni cuprinsul cuvântului „generație”. Căci dela sine se înțelege, că sub denumirea aceasta, nu vom înțelege nici un contingent și nici pe toți indivizii născuți într-un anumit cadru mai larg de timp.

Noi credem că putem cuprindi în sfera unei generații, pe totalitatea înșilor unui neam, cari luptă pentru realizarea aceluiași ideal, poartă în sulettele lor aceeași credință, trăiesc același sfinte năzuinți și sunt curemurați de aceluiași doruri.

O generație este cu atât mai mare, cu cât își trăește mai puternic idealul ei. În această măsură se și definește față de celelalte.

Misiunea înaltă a fiecărei generații, este lupta pentru existența neamului în condiții optime, pentru în același condiții, neamul să și poată desvolte calitățile specifice ale geniului său.

Fiecare popor înzămăntat în buna ucol stat, are menirea lui pe lume. — Și este dator să și împlinescă această menire. „Fiecare generație are dator să mărească prin sfiorși proprii puterea și realizarea statului. Fiecare generație răspunde pe onoare sa de realizarea acestei datorii în fața posterității”.

Câte odăți însă interviu ca o flicte între generații. Aliață interviu rapuri grozave, care măreșază sfiorșii și începuturi de eră, n viața unui neam. Succesul normal se întreprae, viața caprișă în asomite forme se revară căutându și alte făgăsur, alte echilibre.

O asemenea ruptură și ambuscății unei mari generații, care ne-a dăruit înțelegerea și Patriei și copilă vascului al XX-lea formând generația de lupă pentru realizarea unității sulettești și a poporului românesc.

Generația tânără. Această generație, prin aspirațiunile ei și prin marea revoluție sultonească pe care o urmărește prețându-o, sa situație în capul unei coloane, care de acum încolo se va completa. Este deci începutoarea.

Istoria românească n-a cunoscut un conflict mai mare, o ruptură mai grozavă, ca în aceste vremuri.

Vremelnicii conducători, completăcete streei de sufletul neamului și avoile lui, au tratat această generație verde a nouului veac, ca pe cel mai mare dușman pe care l-ar avea această țară.

A fost bătută, schingiață, batjocorită în sentimentele ei, închisă și stropită cu sânge.

I s'au închis bisericile, i-au stat larg deschise pușcările și atunci când s'a retras deoparte să muncască pentru neam, a fost oprită.

În pofida tuturor prigoișnelor îndurate, generația aceasta în fața căreia stătea bașoul anarhiei și al desorientării, împrună în fel de fel de momeli, s'a integrat în ritmul poruncilor românești cari se adresau sufletului ei, din adăncimii de vecuri, prin galeria celor ce-au stat la timpul lor identificați cu nația și țara.

Din această imperative și-a tesut credința generația verde. Credința este sprințioasă pe trei mari idei:

ideia creștină, ideia națională, și ideia monarhică. S'ac putin obiecta că aceasta este prezentarea generală a țării. Răspundem scurt și fără modeste; este drept că toți a fișează aceste idei, generația de afară însă le trăește.

Formează conduita ei de fiecare clipă, axă în viață. Nimic n-a putut o schimba sau îndepărta de pe acest făgă sănătos.

Azi credința ei se înșază ca o nădejde. După atăția ani de rezistență și lovirii, este atât de tare și încheată, încât nimic nu o mai poate sdrușina.

Peste toți înclătorii și pedesapura tuturor încercărilor ticăloase care vor mai veni, ea sta gata în fața viitorului să și încare omierii cu răspundere și să călăuzească pe culmi de glorie acest neam românesc.

ION BANEA

altminteri care este putarea și atitudinea evreilor, când se simt în adevăr săpâni, și la ei acasa, într-o întreprindere și mai ales într-o regiune. Ne dam deci seama ce ne-ar aștepta într-o țară stăpânită și guvernată de evrei.

Cele mai aprige vremi de prigoișni din vremea țării sau a unșurilor ar fi rai față de ce ar fi atunci.

consolida, reprezintă o piedică în dezvoltarea lui, deci evreii știe că trebuie împiedecați cu orice preț, prin orice mijloace: iată de ce evreii nu poate fi, ca unșurul sau germanul sau oricare altă naționalitate creștină, un aliat credincios într-o luptă pentru ridicarea la nivel superior al fiecăruia.

Dar într-un număr oitor com vedeți și alte motive, tot atât de stringente cari pun problema evreiescă pe un cu totul alt plan de cât pe a oricarei alte minorități oricât de numeroase fie ea chiar irednă.

slovă .. cultură .. și .. artă ..

Cronica plastică

Pictorul Nicolae Brana

Să scrii o cronică plastică, pentru mulți, este problema de terminologie critică și familiarizare cu expresiile tehnice. E cazul profesionalismului în critica plastică. Nu slujim nici profesionalismul, străns în rigiditate unor formule stereotipe, nici prizonierii unui diletantism cu tendințe centrifugale, ai unui diletantism care trece, minor, pe lângă esența problemei. Fixăm omul și creația sub semnul și între hotarele înțelegerii. Mai precis, în linia unei corespondențe de suflet între creație și observator, la nivelul și sub impulsul emoționalității artistice pe care o provoacă un ansamblu de culori și lumină în momentul observației.

Pictorul Nicolae Brana nu este un posedat al culoarelor.

Nici un observator de suprafață. În pânzele picturii Brana, culoarea nu talăzuște, didactic, în sfera unor legi și regulamente fixate dinainte.

Nu importă lumina și armonia simetrică, fotografică, consuetudinară, a culorii. Rezumativ: culoarea nu este scop.

Nici obiectiv. Culoarea este un simplu auxiliar, frământat și disciplinat în atmosfera sbuciumului interior.

Dacă ar fi să mă exprim mai plastic, aș întrebuința termenul de *tortură a culorii*.

Tablourile lui Nicolae Brana sunt desprinse de dincolo de observația comună și banală. Ele răsar dintr-un ungher, din care poate privi numai ochiul adevăratului artist. Peste manifestările aparente și fotografice ale celei de cotidianului, peșta nuanța de reprezentare fotografică a vieții, există și trăiește un alt sens mai adânc al vieții, un sens mai real și mai uman. Transpus ca scuație și impresii în sufletul artistului, filtrat și chinat, temperamental, de artist, sensul acesta izbucnește ca o furtună și disciplinează culoarea în forma unei intense trăiri de expresie.

E termenul care mi se pare adecvat pânzelor lui Nicolae Brana.

Pânzele lui Brana, colecție de înfrunți ai vieții și desmoșteniți ai soartei, închid un chin

launtric, o complexă interiorizare de senzații pe care le oferă strada și viața. Acest chin este cuprins în procesul de trăire și elaborare sufletească.

Exteriorizat, redă un tablou în care linia este deformată și flagelată până la perfecția de expresie, — care este valoarea absolută a creației, — fie chiar și'n dauna perfecției de formă — care este o valoare integral secundară și relativă.

Privită superficial și cu ochelari de diletant, pânzele lui Brana pot fi neînțelese.

Privite în semnificația lor adâncă, ele degajă o rară dinamică în expresie și tortura culorii.

Nimic static. Fără amănunte. Și fără accesorii.

Nu mai este și trăire. Viața fixată în linie și culoare.

Cu aceste calități, Nicolae Brana a rezolvat problema creației, sub semnul unui penel inspirat.

În concluzie: Pictorul Nicolae Brana este un talent care și trăiește arta. Cine nu înțelege, nu cunoaște și nu înțelege viața.

Valeriu Cărdu.

Furtună 'n codru

Vuesc valahe căi, viu, — vijelie.
Se spulberă, se sfarmă sub soare
Și sueră șiroi, șoptitoare,
Gemând giganta gintelor gânie.

De duduiri durând, duruitoare,
Și-duce vânt din piscare de nămeți
Frământă frunzele furtunii, furie —
Nori negri numără numărătoare . . .

Tot codrul fîpă, urî și se sbale,
Și-duce vânt din piscare de nămeți
Ce în măluva manșilor străbate . . .

Prevesc adânc și văd convoi măreț
Trecând prin codrii frunților plecate
Și'n tropoi de torenți, daci călăreț.

Sonet muzei mele

Tu, muză în opinci și cu oprege,
Cu ochii limpezi ca izvoarele,
Pe brazde adânci îți porți picioarele,
Tu muza mea, mireasă pentru Rege . . .

Ce Rege, străluci ca soarele
Cînd și-a 'ncrusat celestul noua lege,
Ca neamul ăst blestemat să-și deslege,
Să se îmbrace 'n flori ogoarele?

Poetul cobori din munți un cânt
Și-a înflorit sub cer o slovă nouă
Și soare nou țâșni de sub pământ.

Și s'a frînt viața lumilor în două . . .
Mi-ai aruncat o floare de cuvînt,
Tu muza mea, cu ochii stropi de roșu.

GRIGORE BUGARIN.

REVISTA REVISTELOR

Insemnări Sociologice, Cernăuți, nr. 12. Martie 1936. —

Admirabila revistă de sociologie, a dlui prof. univ. Traian Brăileanu dela Cernăuți, aduce următoarele articole: 1) Gaston Richard: Sociologia comparată a popoarelor latine din America, după operele lui Venturino. (Acest studiu interesează pe dl Richard, este tradus de d. prof. Brăileanu); 2) Barbu Șușanșchi: Ideile conducătoare ale organizației «Croix de Feu» din Franța — observații juste și instructive; 3) Al. Isăcuan: *Catedra de filosofie*.

Recomandăm călduros această revistă tuturor camarazilor.

♦♦♦

Cuvîntul Argeșului, Nr. 17. Martie 1936.

Numărul acesta din *Cuvîntul Argeșului* este închinat jertfei legionare. Din surmul impresionant ca o rugă, recomandăm toate articolele. Desprimem, totuși, *«Suprema jert-*

fă», de Radu Gyr, «Dincolo de grăii — școala jertfei», de Mihail Politruș, «Morții noștri» de Vasile Marin și rîndurile, scurte dar impresionan-
te, «Cei ce-au căzut ucși de gloanțele dușmane», semnate de camaradul Todie Curățureanu.

♦♦♦

«Omul Nou», Nr. 3. Martie 1936. Interesant, combativ și documentat, în linia numerelor anterioare. Remarcăm: *«Primejdia celor, depe urmă»,* articol semnat de d. prof. Naț Ionescu și *«Vremea mea apropiată este»* de Popa Farcaș.

♦♦♦

Orientări, An. V. No. 2. Februarie 1936. Bogat, material interesant și variat. Revista aceasta care apare la Moinești-Bacău, a înmănușiat o serie de talente în jurul ei. Subliniem studiul dlui Const. R. Crișan: *Școala necesară.* Vom reveni.

«Glasul Strămoșesc». Scrie simplu și sugestiv, bogat în informații și staturi, ziarul acesta de sub conducerea și îngrijirea comandantului legionar dr. Ion Banea, accesibil tuturor — și prin prețul modest și prin faptul că e scris pe înțelesul tuturor, e cea mai bună foaie de educație legionară. Trebuie citit dela primul până la ultimul șir.

Nu vedea decât punctul de foc al idealului pe care-l slujești. Înapoi nu poți vedea; și n'ai ochi în ceafă. Nu te interesează dacă cineva — un mișel — a dezertat din front. Nici înlături să nu vezi nimic.

Nu auzi decât chemarea idea lului.
Incolo, fii surd.
Nu simți decât vraja de fulger a ideii.
Alteceva nimic.
Numai așa te poți scoti util ideii în slujba căreia te-ai pus.

Un nou fenomen social;

Tabăra de muncă pentru noi este o doctrină și o lege. O lume nouă și o căie înaltă. Un izvor de virtuți. Chezașie trăinică pentru viața de mâine a statului totalitar românesc.

În trei numere de-arăndul, am privit tabăra de muncă sub trei aspecte.

În nrul 1 al »Cuvântul Nou«, eliminând orice punct de vedere narativ, camaradul Valeriu Cărdu, în articolul »Un nou fenomen social: taberele de muncă«, a descifrat semnificația din adânc și laura de etică a acestor șantiere de suflet.

În nrul 2 al tribunei noastre, am dat cuvântul camaradului Ion N. Cruceanu, care a plasat axa centrală a spiritului legionar — omul nou — în viața taberei.

Da-m a zi cuvântul camaradului Bălibanu, preot legionar. E povestea unei tabere din Salaj — turnată în slovă și imagini: *tabăra dela Marca*.

În numărul de Paști al Cuvântului Nou ne vom cobori din nou în sensul din adânc al taberei și vom nizi să descifrăm configurația lumii de mâine în lumina celor trei puncte cardinale ale taberii: *muncă, disciplină și cinste*.

» CUVANTUL NOU »

Tabăra dela Marca

MARCA este o comună mare, românească, așezată la poalele Munților de Aramă, la 21 km. de Șimleu Silvaniei. Este locuită aproape exclusiv de Români. Locuitorii — în general — oameni pacinici și buni la inimă, dar foarte săraci. În această comună există o biserică foarte veche și, față cu numărul credincioșilor, foarte mică. Biserica, spun bătrânii, este o rămășiță de pe vremurile turcești, ceace n'ar fi imposibil,

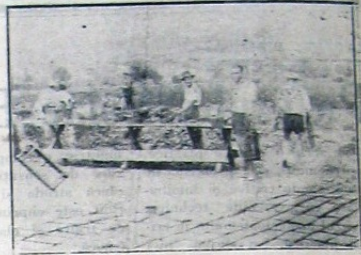
având în vedere că, în hotarele aceleiași comune mai sunt urme de cetăți demult ruinate. Cum, o biserică de 2, 3 ori mai mare se împunea, iar credincioșii din loc nu erau în stare s'o facă, legionarii partidului »Totul pentru Țară« s'au hotărât să le sară în ajutor deschizând *Tabăra Legionară Marca*. Tabăra avea menirea să facă și să ardă cărămizi pentru biserica ce se va zidi la anul.

Durata taberei

Tabăra a durat două luni (8 Iulie—8 Sept. 1935), având ca rezultat nu numai făcutul și arsul cărămizilor, ci și scoaterea pietrii necesare bisericii (peste 300 care). A funcționat sub conducerea preotului-legionar: Teofil A. Bălibanu, șeful județean al partidului »Totul pentru Țară«, având ca și comandanți de tabăra pe Gheorghe Vereș, absolvent în litere, în prima perioadă, iar în a doua, pe inginerul Al. Morar. Pe lângă aceștia s'au perindat la lucru următorii legionari și simpatizanți: dr. Emil Popa și Ioan Tătăran, avocat; N. Trăistaru, ziarist; Costică Șerbu, ziarist; dr. Cipău, medic; Nicolae Pop, Au-

rel Zaharia, Vasile Duncea, Nicolae Gozariu, învățător; Vasile Pop, contabil; Aug. Burcașiu, Ad. Ioan Borlan, Ioan Petruț, Valer Cămpăan, Arist. Chindriș, Tiberiu Vereș, Ioan Petrița, Gh. Munteanu, I. Rosca, studenți; Gavril Pop și Miron Miculici, meseriași; Ioan Silaghi, elev; Ioan Pop F, Ioan Olariu, Gavril Meze, I. Roșian, Fl. Neaga, P. Șumălan, Gr. Crai, P. Zdrite, I. Pop, Hiris, Gh. Pop, Gh. Roșian, I. Zdrite, I. Pop Gr., D. Roșian, I. Zdrite, D. Șumălan, Șt. P. Bruchental, T. G. Pop, I. Hiris, I. Pătălu, L. Zab, V. Pop, I. Roșianu, Gr. G. Pop, I. Rațiu, Gh. Costrut, Gh. Purcariu, I. Budea, Gh. Bruchental, D.

Sabău, I. Șumălan b. I. Ardelean t, P. Tison, G. Iriniie, plugari; precum și Elisa Borlan, studentă; I. Ardelean; funcț; A. L. Șt. Pribac, Ileana Silaghi, Florica Meze, O. Gherman, elev, iar Florica Costruț, Fl. Galși A. Lonte, sâtence.

Viața de tabără, ca și în toate taberele, s'a repetat zilnic în veselie și disciplină, conform următorului orar:

Ora 5: sculara, îmbrăcarea, rugăciunea, ridicarea steagului, plecarea la șantier. Toate executate militărește.

- Ora 6: începerea lucrărilor.
- Ora 7: dejunul, lucru...
- Ora 10: un sfert oră pauză, iarăși lucru.
- Ora 12: baie în liber: râul Bărcău, apoi prânzul și pauză.
- Ora 3: reînceperea lucrărilor, cu o pauză de un sfert oră.
- Ora 7: baie, reîntoarcerea, raportul, coborirea steagului, instrucție.
- Ora 8: cina, apoi cântece, ori ședință.
- Ora 9: rugăciunea, culcarea.

Duminica a. m., ascultarea Sf. Liturghii, la care legionarii citeau apostolul, cântau Herucievul, Pricasna, etc.: d. m. excursii, ori marșuri prin comunele învecinate, Vecernia. La l. Vineri împărțășiri, conform obiceiului local. Peste tot, legionarii se purtau excepțional, așa s. ex. la biserica, alături de ceilalți credincioși, totdeauna, își plecu genunchii în fața celui mai mare împărat: Isus Hristos; acasă, de aseme-

faberele de muncă

cea, rugăciunea se rostea regulat — după indicațiunile preotului local: dimineața, seara, înainte și după mâncare. Deci,

legionarii, nu numai ca Români, ci și ca și creștini au fost exemple vii, spre care credințioșii priveau cu admirație.

Prigoana și calomniile

Mâncarea era pregătită de legionare și simpatizante, din cărurile benevole ale sateților și vizitatorilor. Un fel de mâncare: rar, două; modeste, dar bine pregătite.

Lista tuturor donatorilor se păstrează.

Prigoana și amenințările, la început, s'au ținut lanț, nădărdind dușmanii constructivismului românesc, că, în felul

acesta, vor intimida pe legionari și tabăra se va desființa. Nădejile lor, însă, nu s'au împlinit; amenințările verbale și scrise au îndârjit hotărârea legionară; iar prigoana i-a unit și încurajat la muncă. Au urmat apoi calomniile mincinoase cu același rezultat, deoarece lumea nu se mai orientează după gura politicianilor.

Inscripție pe o cărămidă

Din lut frământ o cărămidă
Și suflet torn în inimă de lut.
Că neamul meu e azi bășit
De vreme și ros de palămidă

Viață din viață: două.
Și totuși una pesie orome.
Aș vrea ocam, o lege nouă
Să aibă neamul care gemă.

Sunt vesel, cămi și iar frământ.
Cu mine azi și cărămidă eștă.
Spre zări pornește cald avânt
In melodii de muncă sfântă.

Indemn înscris în litere de foc.
Să mîină de cărămidar.
S'aducă țării zile de noroc,
Poceștea mea de legionar.

Zidesc, senin, în clipa grea
Destin mai bun țărării.
Eu cred în Legiunea mea
Și 'n steaua Căpitanului.

Aștept și eu o primăcară
Să cînte val de fiori prin lună
Cînd tabăra va fi o țară
Și țara tabără de muncă.

Valeriu Cărdă.

RUGĂCIUNEA DE TOATE ZILELE:

de care trebuie să se țină legionarul din partidul „Totul pentru Țară”

pentru a nu se rătăci de pe drumul său glorios în acele zile de întineric, de urgie și de satațnică ademenire.

Pentru că trebuie să știe toată lumea că noi suntem legionari și rămănem legionari până în veacul veacului:

1. Nu crede în nici un fel de informații, de vești, de părări despre mișcarea legionară, citite din orice foaie ar fi, chiar dacă pare a fi naționalistă, sau șoptite la ureche de agenți, sau chiar de oameni de treabă.

Legionarul nu crede decât în ordniul și cuvântul Șefului său. Dacă acest cuvânt nu vine, înseamnă că nimic nu este schimbat și că legionarul nu merge în liniște drumul său înainte.

2. DA-ȚI SEAMA BINE pe cine ai în față. Și cântărește-l cum trebuie și când este un inamic, care vrea să te înșele și când este un prieten prost, pe care l-a înșelat mai înainte.

3. PAZEȘTE-TE ca de o mare nenorocire de omul străin, care te îndeamnă să faci ceva. El are un interes și voește sau să-și facă interesul prin tine, sau să te compromită în fața celorlalți legionari.

Legionarul acționează numai din ordin, sau din inițiativa sa proprie.

4. DACA vrea cineva să te ademenească sau să te cumpere: scîlpă-l în ochi. Legionarii nu sunt nici proști, nici de vânzare.

5. FUGI de cei ce voește să-ți

facă cadouri. Nu primi nimic. 6. INDEPARTEAZA-TE de cei ce te linguseș și te laudă: 7. UNDE sunteți numai 3 legionari, trăiți ca frații între voi.

Unire, unire și iar unire. Sacrifică tot, calcă-te pe tine în picioare cu toate poftele și cu tot egoismul din tine pentru această unire. Ea, Unitatea, ne va da biruința.

Cine este contra unității, este contra biruinței legionare. 8. NU-ȚI VORBI DE RAU camarazii. Nu-ți pari. Nu șopti la ureche și nu primii să-și se șoptească.

9. NU TE SPERLA dacă nu primești ordine, vești, răspunsuri la scrisori; sau dacă ți se pare ca lupta stagnează, nu te alurma, nu lău lăurire în tragic, căci Dumnezeu este deasupra noastră și șefii tăi cunosc drumul cel bun și știu ce vor.

10. IN SINGURĂTATEA ȚĂ roagă-te lui Dumnezeu în numele morților noștri, pentru ca să ne ajute, sa suferim toate loviturile, până la capatul suferințelor și până la marea Inviere și biruință a partidului „Totul pentru Țară”.

Corneliu Zelea-Codreanu.

În 18 August 1935, Tabăra Legionară Marca, a fost inspectată de către Comandantul legionarilor din Transilvania: dr. Ion Banea, medic-advocat în Cluj. La vestea sosirii Comandantului întreaga comună s'a adunat ce să-l vadă și... audă! Mare le-a fost mirarea cînd, în loc de discursuri sfărtoare, le adăoc la canoștință că nu

va ținea vorbiri, deoarece acest obicei este împotriva spiritului legionar, iar Căpitanul expres a oprit orice vorbiri în afară de oratoria faptei. Totuși, cu legionarii din tabără și localitate, a ținut o ședință solemnă.

Trăiască Legiunea și Căpitanul! Trăiască Generalul!

Legionara Filotea Dumbrava

EROISMUL LEGIONAR

Pentru cine are ochi să vadă, o minune mare se arată, într-o țară frumoasă cu frumusețile ei păgânite, într-o țară bogată cu bogățiile ei jefuite, într-o țară cu mândria ei ingenușă de toate lepădăturile, într-o țară în care oamenii se apleacă nevolnici și se supun tuturor loviturilor, într-o țară în care oamenii nu mai cred în nimic, și nu mai vor nimic, într-o țară amorfă, unde nu mai e credință și nu mai e putere, într-o țară bătută de toate vânturile, în care totul s'a prăbușit în țara asta se ridică ca din pământ, o încordare de putere omenească, pe care nimeni n'o aștepta:

EROISMUL LEGIONAR.

Eroismul legionar a ieșit în viața țării acesteia în ultima clipă înainte de picie, insulfat de voința aspră a lui Dumnezeu, și după porunca Lui, dărz, aprig, aspru, tare, granit între vânturi, piatră între nisipuri, stâlp de răscurie între toate drumurile noastre rătăcite, semn înalt pentru singurul drum pe care-l vom urma de acum înainte: *drumul nostru românesc.*

Un om trimis de Dumnezeu a purtat în sufletul lui, eroismul acesta al virtuților aspre, pe care oamenii lui le uitaseră. Conducători mari și răi ai țării acesteia l-au hulit, l-au lovit cu dureri multe, l-au ținut în temniță.

Dar oamenii trimiși de Dumnezeu, nu pot fi învinși de oa-

meni. Sufletul lui curat a rămas lucitor ca soarele și la lumina lui tot ce-a mai rămas curat și sănătos în țara asta — tineretul țării — a venit să se întărească. După atâția ani de răbdătoare și profetice năzuință, eroismul sufletului său a luminat sufletul unei întregi generații.

Eroismul legionar, care crește azi în țară, se ridică ca o punte înaltă între viață și moarte. Și le supune pe amândouă pasului de biruință al legionarului.

Legionarul sfidează moartea și înfruntă viața. Înfruntă viața cu toate imensele ei obstacole! Pentru un legionar nu există piedici. Încordarea lui de voință doboară stâncă munte-lui. Nu există putere mai mare ca sufletul lui. Pentru că nu există pe lumea lăsată de Dumnezeu, putere mai înaltă, decât sufletul omului tare.

Deaceia când duhul legionar va rodi în toate sufletele țării acesteia, țara noastră va fi cea mai fericită țară de pe pământ. Nu greutăți ca acele cu care se luptă azi, ci greutăți de zece ori mai mari s'o încolțescă, și sufletul legionar le va răsturna pe toate.

Puiu Gărcineanu.

Nu căuta lauri și nu urmări distincții pentru tot ce faci.

Cei mai frumoși lauri sunt satisfacția sufletescă și cea mai elocventă distincție este opera terminată.

Gândește-te la legile vieții tale :

1) **Legea disciplinei:** Fii disciplinat, legionar, căci numai așa vei învinge. Urmează-ți seful și la bine și la greu.

2) **Legea muncii.** Muncește. Muncește în fiecare zi. Muncește cu drag. Răsplată muncii să-ți fie nu câștigul, ci mulțumirea că ai pus o cărămidă la înălțarea Legiunii și la înflorirea României.

3) **Legea tăcerii:** Vorbește pu țin. Vorbește ce trebuie. Vorbește când trebuie. Oratoria ta este oratoria faptelor. Tu fă-

tuțește, lasă-ți pe alții să vorbească.

4) **Legea educației:** Trebuie să devii altul. Un erou. În cuib fă-ți toată școala. Cunoaște bine Legiunea.

5) **Legea ajutorului reciproc:** Ajută-ți fratele căzut în nenoroce. Nu-l lăsa.

6) **Legea onoarei:** Mergi numai pe căile indicate de onoare. Luptă, și nu fii niciodată mișel. Lasă pentru alții căile infamiei. Decât să învingi printr-o infamie, mai bine să căzi luptând pe drumul onoarei.

După împărțirea Poloniei

După cea de-a treia împărțire a Poloniei, un tânăr naționalist, mîhnit de soarta amilatoare în care ajunseseră Patria sa, se gîndi să se răzune pe toți cei care erau vinovați de nimicirea țării sale.

Într-o noapte și încălca toate armele pe care le avea, ieși ca ele în stradă și începu să împănă în tot ce era polonez, copii, femei, bătrîni etc.

Prins de autorități și dus în

fața justiției fu întrebat asupra motivelor care l-au dus la săvîrșirea zecilor de crime.

Tînărul răspunde cu toată seninătatea:

— I-am împușcat fiindcă sunt polonezi, și polonezii, sunt mișei, căci dacă n'ar fi fost mișei, Polonia noastră nu s'ar fi împărțit în trei.

Justiția a adus sentința: ACHITAT.

Ion N. Cruceanu.

Eroi de baladă

Generalul: tinerețe fără bătrânețe

La început, a ascultat un cântec verde.

Și cîntecul i-a răscolit sufletul. Melodiile îi evocau o zărise străbătută de foc și ideal. Avea accente desprinsese din povestea tranșelor.

Toate biruințele depe cîmpul de onoare, toată gloria militară și vîjăitul obuzelor, toată povestea gloriilor și iconice celor căzuți i-au răsunat în minte. Și când ultimul accent al cîntecului s'a pierdut peste un colț de metropolă, bătrînul cu suflet de adolescent a vrut să vadă cîntăreții.

I-a văzut. I-a privit în ochi. Și s'a uimesc.

S'a îndrăgostit de povestea Capitanului. Și, general, a intrat ca soldat verde în front, să-și salute Capitanul cu brațul dus dela inimă spre cer.

O viață întreagă și-a uitat anii trăiți, i-a dorit, pînă cînd au rămas numai anii de fecior însorit.

O viață nouă se cerea trăită. E povestea sugiudilor de frumoasă, povestea impresionantă ca o baladă eroică, povestea de »tinerețe fără bătrânețe«, a d-lui General Cantacuzino-Grănicerul, Șeful partidului »Totul pentru Țară«.

A lăsat tot ce era pămîntesc, a dat totul pentru idee, s'a dat pe sine însuși și, neobosit, a stat mereu în primul rînd al frontului verde.

Cînd a venit prigoana, zăvoarele temnițelor s'au deschis și l-au primit. Nu s'a cîntit din front. A scos o glumă din sufletul de prinț al bunătății și-a dat-o în dar camarazilor.

Băieți au rîs, acolo, în intineric de închisori.

Și bătrînul cu suflet tînăr era fericit: erau veseli băieți. Nu mai cerea nimic vieții. Nu mai trăia pentru viață. Trăia numai pentru idee și pentru băieții Capitanului.

Erau veseli băieți. Bucuria lui era împlinită.

Pentru credința verde, l-au prigonit dușmanii.

Pentru generozitatea și dărnicia de suflet, mișei au aruncat noroi pe haina luminată de ael »Mihai Viteazcu« câștigat în tranșee.

Onoarea de care n'a cetezat nimeni să se prînda, au vrut s'o lovească marii mișei.

Dar lumina era prea orbitoare. Și inajunericul s'a răvășit. Mișei s'au tras în umbră.

Copiii buni erau toți în front. Au fost scoși numai mișei.

Și marele general creștea tot mai sublim în sufletele noastre, ca o poveste nespuse de frumoasă adusă în dar Capitanului.

Pentru toți soldații flancurilor verzi și pentru noi, cari l-am înțeles înainte de-a-l vedea, a rămas mare ca vremile ce vor veni, sublim ca dealul verde, baladă împlătină spădă și cîntec, tînăr ca tinerețea noastră și neînduplecat ca zecrea Capitanului.

Nu s'a cîntit nimeni din front. Suntem prezenți!

Trăiască Legiunea și Capitanul!

Să trăiți domnule General!

» CUVANTUL NOU «

Muncește, pentru că munca este sfință

Nu mai hoji și mișei disprețuiesc munca. A trăi înseamnă a munci. Crede, pentru că ea mai substanțială hrană este credința. Fii disciplinat, pentru că disciplina este cea mai frumoasă haină. Jertfește și jertfește-te, pentru că jertfa e cea mai frumoasă expresie a iubirii.

Mergi mereu înainte, pentru că întoarcerile din drum însemnează necutare fără sfîrșit. Nu te odihni în sens de trîndăvie, pentru că trîndăvia este o colecție de clipe pierdute care se răzună într-o zi. Dacă te odihnești, fi-o pentru a lua noii puteri de muncă.

Nu discuta în contradictoriu. Discuția în contradictoriu este un pînjenjic care te leagă și te ține pe loc. Discuția în contradictoriu este o încurcătura de drumuri.

Și tu, alături, de camaradul tău, trebuie să mergi pe un singur drum.

Cea mai mare năzuință care cuprinde esența revoluției spirituale de mâine, este dăruirea unui suflet nou poporului românesc. Fără acest suflet nou, nu este posibilă nici o înnoire nici o îndreptare. Îndreptarea nu poate veni decât într-o generație tînără, care se prezintă curată în pragul vieții și în fața istoriei neamului său.

ION BANEA

Citiți și răspândiți Cuvântul Nou

SIGURANȚA BIRUINȚII

Biruința este un rezultat al crezului fanatic, crescut pe drumurile de foc ale unei vieți avântate, lăcănă de idealului care transfigurează sufletele și nămănuțiază visurile în buchetul sensului unei Patrie.

Și biruința legionară va veni.

E o realitate care crește, zi de zi, în sufletul nostru. E o lege implacabilă. O formulă mematică. Un sens al istoriei.

Drum de foc, fără întoarceri și fără simonizări.

Și linie inflexibilă și dar cuvenit neamului acesta prea mult crucificat. Simțim cum se apropie biruința. Auzim marșul răsvăritor al victoriei. Vedem cum înțelegem vremile în fața ei. Știm că nimeni și nimic n'o mai poate opri din mers. Avem o patrie în care credem. Există o lege, de plată și răsplată. Marea judecată se apropie. Și sorocul răspunderilor va bate, măine, la ușă.

O PATRIE

Care se ridică peste noi, peste ființa noastră de lut, peste vreme și peste istorie. O patrie în care credem și 'n care ne reconaștem. Sens și rațiune pentru existența noastră în lume, și pentru anii noștri tineri. O patrie cu deslin marelui și misiune aparte pe tărâmurile din răsarit.

Patria: început și sfârșit. Trecut, prezent și viitor.

Trinitatea sensurilor istorice legate în cheag permanent.

Viața Patriei trece peste viața noastră. Și dincolo de moarte, viața noastră, în veșnicie.

Pentru că Patria atât înseamnă: să te uși pe tine însuși până la depersonalizare, să-ți arzi toate patimile în rugul de jertă adus Patriei.

Să dai mereu din zilele tale elemere cărămizi de suflet pentru veșnicia Patriei.

Să te calci și să te dăruiești totalitar, să te răslinești pentru Încercarea Patriei.

Să mori pentru estața Patriei.

EXISTA O LEGE

de plată și răsplată. Care vine din adânc, din măruntaiele pământului dospit în sânge și îngemănat cu oase.

O lege care va porni cu forța de uragan și nu va cunoaște obstacole. Un marș însoțit după dreptate. Și așteptări amănate seculare. Uitări cari cer acum cuvânt.

Scadența e aproape. Da, da, mai aproape decât crezi căci eu cu ochi și nu văd.

CULTAM CORESPONDENȚI destoinici în toate părțile țării. Ofertele se vor adresa redacției, însoțite de 2 fotografii și timbre pentru expedierea legitimă.

Nu publicăm știri și informații. Ci numai fapte, relații scurte, fapte care, prin semnificația lor, prezintă o însemnătate care iese din comun. Correspondeenții se vor îngriji de defuzarea revistei și mersul încasărilor, angajând abonamente și stimulând răspunderea ei.

Se ridică, peste o întreaga istorie de înșugăneri și poartă sabie.

S'a trezit din unghere împănjenite, e tot mai amenințătoare și luminează în scăpărirea de fulger verde.

O lege și o scadență. Pornește din bordetele săroce, se țese din lacrimi, vrese prevestitor cu furtună, șgudie clipa, vin cu miros răvan de mormânt, se scoală din morminte și pleacă din sicrie.

Da, da, o lege, și o scadență fără cer cuvânt.

MAREA JUDECATĂ,

a primenirilor, a răsturnărilor, a înviorărilor, vueste peste vreme.

Marele procuror — judecătătorești care nu iartă — își rostește cuvântul aspru. Dreptatea se vrea reîntronată.

Manții nu se mai vreau furași. Și nici codrii jefuți.

Mămăliga împănjenită a marămureșului stă fată 'n față cu paharele de șampanie ale șperțarilor.

Plugarile vor să taie alte brazde în ogorul românesc.

Țărani vor să se 'nchine în altarele Patriei.

»MANE, TEKEL, FARES...«

Sunt cuvintele austere pe care le scrie mersul istoriei în sala banchetului plătii din sărăcia oșnului.

»Mane, Tekel, Fares...« — sentința dreaptă și nemiloasă din sala desmătuții.

Viața nouă cere țara. Și Patria se vrea iubită. Legi noi și drepte poruncesc mormintele.

Și morții vor să doarmă liniștiți.

Se frământă lanca la Tebea. Se chină încă Horia pe roata blestemată a Balgradului. Și Tudor s'a ivit la răspintia vre milor.

Se scârcolește Ștefan la Puna.

Nu pot dormi sfinții Neamului. S'au deschis mormintele.

Și pretutindeni, plutește, se aude, răscolitor, sentința:

»Mane, Tekel, Fares...«

Țara cere azi cuvânt. Neamul cere azi dreptate.

Patria ne cere azi să fim prezenți. Istoria pretinde un Capitan.

Și vom veni, în nesfârșite cohorte, să ne zidim viața în zidurile istoriei, pentru unicul sens al traiului nostru pe pământ: Pentru Patrie.

Valeriu Cîrbu

Conflictul italo-abisinian

Meridianul politicii internaționale se sbate într-o mare tensiune. Suntem la un pas de război, fără ca posibilitatea evitării unei conflagrații de arme să nu existe. Suntem aproape de formula care poate asigura, trainic, liniștea mondială, deși terasamentul păcii stă sub trosnească. Deși expresia ar părea paradoxală sau modulată în capriciul unui joc de cuvinte, totuși situația așa se prezintă. Politica internațională ca bimetale diplomatică, omeneria întreagă se găsește în fața celui mai mare examen. Din deslegarea problemelor actuale și din felul cum va fi trecut acest examen, va ieși formula de comandă a Europei de mâine și, ca o consecință logică, a lumii întregi. Situația necesită o examinare atentă și reală. Tendonționismele și platonismele nu pot forma puncte de plecare în discuția momentului actual. Pentru că politica — în latura ei de examen și precizie — nu este nici platonism, nici ditantism nici tendonționism. În tactica politică, se pot întrebuința metode tendonționiste, pentru a lura evenimentele din inerția unui drum. Dar, atunci când faptele sunt consumate și anumite evenimente s'au pretrecut, a stărui într'un spirit de falsificare și deturare, înseamnă a împiedeca limpezimea unei deslegări normale.

Astăzi, în Europa, — pentru că numai spiritul european contează în ultima analiză, restul nefiind decât imitație și reflex, cu excepția Japoniei, — nu este vorba de o luptă între spiritul pacifist și cel războinic.

Războiul și pacea nu constituie un scop nici pentru Italia, nici pentru Germania, nici pentru Anglia și nici pentru Franța.

Germania este tot atât de pacifistă și, paralel, tot atât de războinică, și de agresivă ca Anglia ori Franța. Paralelismul acesta structural este evident, pentru orice examinator conștincios. Nu există un sens de finalitate al războiului, nici în Anglia, nici în Italia și nici în Germania.

Războiul-scop nu a existat, poate, niciodată. Și dacă a existat, doarme în sicriul unui mare comandant militar îngropat sub veacuri.

A apărut în schimb războiul-mijloc. Pentru supremație, pentru expansiune, pentru afirmare.

Azi, nu poate fi vorba nici de un astfel de război.

Ne găsim în fața unui război-necesitate. Și e vorba de conflictul italo-abisinian. Mussolini, mai mult decât oricine, a vrut să evite acest război. Mussolini, a fost ultimul care l-a admis și nu l-a făcut decât atunci când nu mai putea face altfel.

Mussolini n'a vrut războiul. Nu din spirit pacifist, pentru că spiritul pacifist, de esen-

ță pancuropenistă, briandistă sau crescut în geanta lui Konradhove-Kallergi, cu toate surrogatele lui Kellog, ori alte ele ejusdem-farinac, e o stare bolnăvicioasă, o mentalitate, de pe rificerice politică și un complex de premise diplomatice care duc la concluzii diametral opuse.

Mussolini n'a vrut războiul, pentru simplul motiv că el este — la ora actuală — șaradă sau un joc de loterie. Or, Mussolini, care este un mare bărbat de Stat, ne se putea aventura în incertitudinile istorice.

Anglia, cu toate ditrambelele pacifiste geneveze, nu vrea pace. Anglia nu vrea război italo-abisinian. Și a nu vrea război italo-abisinian, nu înseamnă, nici pe departe, a vrea pace. S'a înțeles. Silogismul actual politic, pe plan internațional, se poate simplifica. Abisinia nu este o țară civilizată. În Abisinia sclavajul și sălbăciția persistă. Prin urmare Anglia nu poate cere încetarea mersului civilizator al Italiei, în numele civilizației. Italia civilizează, sistematic, teritoriile ocupate. Și ar putea spune, în tot cazul mai mult decât Anglia, că poartă acest război în numele civilizației. Războiul-mijloc și războiul-necesitate, pot fi uneori, instrumente indispensabile ale civilizației. Dar războiul italo-abisinian, pe care nu Mussolini l-a provocat, este și o necesitate biologică, o condiție sine qua non de trai, pentru Italia. Și nu Anglia, — care stăpânește, fără voia lor, atâtea națiuni; — are dreptul să se erijeze în apărător al libertății popoarelor. În sensul acestor considerente, Anglia se găsește într'un punct de flagrantă contradicție.

Anglia, ar putea invoca mișnua civilizatorie pe care a îndeplinit-o în coloniile de sub stăpânirea sa.

Dar acest drept, dacă anumite legi sunt valabile pentru toate popoarele, nu poate fi refuzat Italiei. Prin urmare, dacă Anglia ar fi vrut pace sinceră, ar fi admis politica de conciliantă precontizată de Hoare, evitând paradigma și bombasticismul sancționist edenist de azi. Spiritul conciliant, care admitea »războiul«, al lui Sir Samuel Hoare, urmărirea pacea. Pacifismul edenist este agresiv și războinic. Intre spiritul pacifist și spiritul de pace, pe lângă deosebiri de nuanțe, există un hotar distinct. Pacea este scop și înțelegere sinceră, pacea este în primul rând, înțelegere și renunțare. Pacifismul este paradă și manevră. Ceiace face Anglia azi, este pacifism. Dacă războiul acesta persistă, viitorul spirit mondial se poate considera început.

»Ultima rațiune« — conflagrație de arme nu va fi, sub acest aspect, decât cel de-al doilea act.

• CUVANTUL NOU •

POȘTA ADMINISTRATIEI ȘI A REDACȚIEI

I. C. B.-M. — Nu ead de ce te-ai supăra pe cineva, pentru faptul că n-ai fost oportunităz asupra apariției „Cuvântului Nou”. N-am oportunităz pe nimeni. Dacă n-ai fi anchilozat întru-bri de această democrație, cu insignifianța sumă de plecare, — jumătate din costul nrului 1, — n-ai fi izbit decât să discuti „ad Kalendaris graecae, din suma necesară tipării afişelor, un socotit nimerit” să seot revista. Spun acest lucru pentru toți acei ce n-au izbit încă să ne înțeleagă și, în momentul când am pornit la drum, ne cer să construim ceasuri cu cuc și să dăm revista aproap pe gratuit.

Revista este un gând mai vechi și a fost fapt împlinit la sugestia unui frate mai mare de gânduri, dela Cluj.

Cerem tuturor 1% din slorțarea noastră.

Și-atunci, afirm cu siguranță, toate dorințele vor fi împlinite. Să nu se uite, azi ne ocupăm, mai îndeaproape, de revista numai doi oameni; unul la redacție și altul la administrație.

Articolul nu merge. E scris în stil polemic.

LEG. LUNGU, București. — La sugestia Dv., peste puterile noastre, coborim prețul revistei la 4 lei exemplarul. Dacă toți vor înțelege gestul nostru, vom merge înainte și vom face, treptat, îmbunătățiri și înlesniri. În viitor, vi se vor trimite cele 100 exemplare cerute.

IOAN VICTOR PETREANU „Magala” se va publica, în numărul de Paști, cu mici modificări. Mulțumim pentru entuziasmele aprecieri.

IUGASTRU-CRIN. Deși eu nu pot înțelege motivele care te determină să te furișezi sub haina pseudonimului, le admit. Din cauza abundenței de corespondență, n-am putut să citesc cel de-al doilea articol al d-tale. Răspunsul, în nrul viitor. I. T.-Top. Mulțumiri frățești. S'a luat notă de toate.

PETRICĂ CONSTANTINE-SCU, Galați. Vă mulțumim pentru urări. Știm că legionarii n'au bani.

„Cuvântul Nou” știe o zicală nouă: „Sarae ca un legionar”. Dar, deși revista noastră, dacă luăm în considerare calitatea hârtiei și condițiile tehnice, nu e mai scumpă decât celelalte reviste naționaliste, coborâm prețul. Așteptăm răspunsul Ț-Top al tuturor. O curiozitate: administratorul revistei noastre, când se transformă în colporteur, într'un oraș în care nu mai funcționarii aproape sunt români, vînde 1000 ex. din toate publicațiile naționaliste. C. nul singur. Ce spuneți?

CELOR DIN BOZINTA-MARE. Ați făcut o greșală. Nu pot cădea și eu în creziția Dv. Nu public declarații și demnificații. Răscoliti-vă puțin conștiința și dacă nu puteți face un bine organizației în care ați intrat, mai bine plecați.

Nu putem aproba metodele politicianiste, de partid. Dacă n'ați uitat încă răul pe care vi l-au făcut partidele și vă lasați ademeniți, nu merități onoarea de-a fi soldați unei idei noi.

GR. IORGU, Râmnicul-Sărat. Mulțumim pentru frumoasele cu-vinte adresate. În cadrul revistei, — nu poți fi decât sincer, — nu poți putea să mă ocup de cursul Dv. Avem o linie unică și precisă. Va voi servi într'o altă publicație locală.

VICER. (N.) Sunt fericit să constat că te-ai plasat pe cea mai utilă linie de intercare a luptei legionare.

Ți voi răspunde printr'o scrisoare. Totul s'a făcut pentru a clarifica un lucru de care, de altfel, nu m'am îndoit nicicînd.

AV. SEITAN, Constanța. — Cîntii vă rog, răspunsul adresat camaradului Petrică Constanținescu. Desfaceți și noi toate publicațiile pe care le enumărați în scrisoarea ce ne-ați trimis-o. O singură deosebire: Dv. sunteți într'un oraș românesc.

Totuși, urmîndu-ne linia înflexibilă, nu stăruim și nu vă mai trimitem revista.

ȘT. NUȚA, Ploiești. Carnetul se va expedia. Intensificați desfacerea și faceți abonamente. O strîngere camaraderescă de mîna.

Petru Caranica Bozargic. — S'a primit suma pentru exemplarele trimise. Mulțumim pentru abonamentul achiziționat.

Valeriu Cîrdă, Iam. Mulțumim pentru abonament. Sănătate!

Org. Part. — Total pentru Tara Braila. Primit banii pentru exemplarele din nrul 2. Franț Vedeniches. Primit banii. Luat notă de observații: în viitor se va trimite un exemplar pe adresa d-tale.

Prof. I. M., Petroșani. — Mulțumim pentru aprecieri și felicitări. Primit banii.

N. I. Sibiu. — S'a luat notă. Mulțumiri pentru banii trimiși.

Spiru T. Cebl, Galați. — Pronu pătînduca cu care lucrați ne-a impresionat. Am primit banii. Sănătate!

Constantin Gh. Timișoara. — Mulțumiri. În Timișoara lui „Țat Banatu-i franceca”, puteți activa frumos.

Naghi Iosif, Boghis. — Primit abonamentul pe 1/2 an.

Gh. Miller, Giurgiu. — Cu durere, luăm act deobservația d-tale. Nu uita, și noi vindem, într'un oraș înstrăinat, toate zărele noastre.

Prof. Gh. P. B. — Mulțumiri. În viitor, zărele se va trimite la adresa indicată.

E. D. Câmpia Turzii. Calde mulțumiri pentru banii trimiși. În viitor, se vor trimite la adresa indicată.

Radulescu V. Ion, Brăila. — Primit banii. Mulțumiri și urări de bine.

Jordache St. Ioan. Abonamentul pe 1/2 an e plătit.

Dșoara Buruș Anisia, inv. Oar. — Primit 120 lei. Mulțumiri.

Sotoczar Iancovici, Arad. — Primit banii. Cele mai calde mulțumiri.

Nu te lăsa ademenit de plăcerile vieții. Nu jindui numai după libertăți și favoruri. Nu uita, a fi liber într'o țară închisă în temnița nedreptăților, nu înseamnă nimic și, mai ales, nu înseamnă a-ți iubi neamul.

Nu te teme de zăbrelele inechisurilor și de urgia prigoni. A fi închis pe țară, înseamnă a fi erou. A fi prigunit pentru neam, înseamnă a fi erou, a fi răsplătit și decorat.

Un gest elocvent

Care iese din comun și pe care ținem să-l subliniem.

E gestul camaradului Danicu Laurențiu dela Dej, care deși ne mărturisește greutățile materiale ale camarazilor din Dej, tot un oraș precuizat, nu trimite banii și nu vrea să re-

Ion I. Docea, Sat. Gl. Fyropogescu—Tolosa. Cererea d-tale, de-acolo, dintr'alt colț al țării, ne-a emoționat. Revista apare de 2 ori pe lună. — Abonamentul: 1.0 le anual. Se va trimite.

„Global”, Timișoara, — S'a trimis nrul de exemplare pe care l-ați cerut.

Dim. Danciu, București. Articolul se va publica într'un nr. al stă viitoare.

Pentru viitor, recomandăm un nr. mai puțin vaporos și mai puțin liric. Pentru colaborari nu plătim și nu acordăm simic. E legea noastră. Deocamdată nu plătim nici colportorilor și expeditorilor noștri de aici, care aduc pachetele dela tipografie: directori și administratori revistei.

Nrele 1 și 2 din „Cuvântul Nou” s'au epuizat. Această, răspuns pentru toți acei ce ne-au cerut exemplare din aceste numere.

În viitor, rugăm să ni se trimită comenzile înainte de apariția revistei.

nunțe la ziar, datorită înțelegerii și unor considerente pe care nu le reproducem, petruccu nu înțelegem să ne tălmăcim în propria noastră revistă.

Fără comentarii.

Revista presei naționaliste

Citiți publicațiile naționaliste

„REVISTA MEA”

director: Marha D. Rădulescu, Cluj.

„GLASUL STRĂMOȘESC”

Cluj

„ROMÂNIA CREȘTINĂ”

Chișinău

„BRAJUL DE FIER”

Focșani

„ICONAR”

Cernaui

„INSEMĂNĂRI SOCIOLOGICE”

Cernaui

CUVANTUL ARGESULUI

„CUVANTUL STUDENȚESC”

Totale manuscritele pentru „CUVANTUL NOU”, se vor trimite pe adresa d-lui VALERIU CĂRDĂ, Satu Mare, Str. Axente Sever 2. Articolele vor fi scrise pe o singură față a fi ei și citit.

Redacția își rezervă dreptul de a modifica sau de-a tăia anumite pasagi, pentru a păstra caracterul unitar al revistei.

Articolele nu pot fi mai mari decât două fețe de hârtie velină pentru mașină.

Articole mai mari se admit numai în cazuri excepționale.

Manuscritele nepublicate se ard.

ORICE SUMA DE BANI destinată „Cuvântului Nou”, se va trimite pe adresa d-lui STOICA LEAUA, administratorul revistei, la același adresă.

Mai puțin primejdios este un dușman care-ți stă în față decât un prieten faial care te lovește pela spate.

Tipografia „Gloria” Satu-Mare